

Arrest

nr. 256 806 van 18 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 9 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LAHAYE, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer / mevrouw :
(...)”

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf.

De aanwezigheid van familieleden in België geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner en haar familie is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij een manifeste appreciatiefout aan alsook een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet), alsook van de motiveringsplicht die voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), het beginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht en van het recht om gehoord te worden.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende voormelde bepalingen en beginselen, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“La partie défenderesse a méconnu le droit d'être entendu de la partie requérante et l'article 74/13 LE, et la décision entreprise repose sur des défauts de minutie, une motivation inexacte et inadéquate, méconnaît, et constitue une atteinte illégale dans le droit fondamental à la vie familiale de la requérante, du fait qu'elle ne repose pas sur une analyse adéquate et rigoureuse des éléments de la cause.

Force est de constater que la partie requérante n'a pas été invitée à faire valoir ses arguments à l'encontre de la décision que la partie défenderesse se proposait de prendre.

Il est pourtant de jurisprudence constante qu'avant de prendre une décision telle celle de l'espèce, affectant défavorablement les intérêts de la partie requérante, la partie défenderesse se doit de procéder avec minutie, et de mettre l'étranger en mesure de faire valoir ses arguments avant la prise de décision.

La partie défenderesse n'a manifestement pas respecté les obligations qui pèsent sur elle.

La partie défenderesse ne tient notamment pas compte des éléments suivants, que la partie requérante aurait pu faire valoir si ses droits avaient été respectés :

- *La requérante est arrivée mineure sur le territoire ;*
- *Elle réside sur le territoire depuis près de 10 ans ;*
- *Sa mère et sa sœur, avec lesquelles elle est venue en Belgique, et a résidé durant l'essentiel de son séjour, sont autorisées au séjour ;*
- *Elle n'a aucune attache ni point de chute en Angola ;*
- *Elle connaît peu l'Angola, et ne saurait y résider ;*
- *Elle réside et forme un ménage avec son fiancé : la partie défenderesse n'y a nullement égard, elle manque de prendre en compte qu'ils cohabitent et forment un ménage, ce qui est pourtant un élément essentiel dans l'analyse de la vie familiale de la requérante ;*
- *Il est extrêmement difficile de poursuivre la procédure de mariage si elle quitte le territoire : les enquêtes ne peuvent être diligentées correctement puisque les visites domiciliaires sont rendues inopérantes, de même que les enquêtes de voisinages, et il leur est impossible de répondre aux convocations de la commune et de la police ; en outre, la situation sanitaire rend impossible les entrevues et enquêtes effectuées par la représentation consulaire belge en Angola; leur projet matrimonial sera donc sévèrement mis à mal ;*
- *Il est disproportionné d'exiger de la requérante qu'elle quitte le territoire du Royaume alors que la procédure de mariage est en cours, et que ce mariage lui ouvrira le droit au séjour ;*

Il s'agit d'éléments dont la partie défenderesse se doit de tenir compte lors de la prise d'une telle décision, et qui sont de nature à influencer sur la prise d'une telle décision.

Dès lors, le moyen est fondé.”

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing genomen is. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de

toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten, waarbij zij verduidelijkt dat de verzoekende partij geen geldig visum of een geldig visumvervangend verblijfsdocument heeft. Daarnaast motiveert de gemachtigde in het licht van artikel 8 van het EVRM *“Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf. De aanwezigheid van familieleden in België geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Ook het feit dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner en haar familie is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639”.* Aan de verzoekende partij wordt een termijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek gegeven.

Zoals zal blijken uit wat volgt, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen die van invloed hadden kunnen zijn op het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden, zodat zij in die zin ook niet aantoonde dat de verwerende partij betreffende bepaalde elementen ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel alsook de aangevoerde schending van het recht om gehoord te worden, wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.5. De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (cf. RvS 29 juni 2009, nr. 194.826; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007).

De Raad wijst er voorts op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor verzoeker minder nadelige beslissing te nemen. Het is dan ook aan verzoeker om aan te duiden dat hij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van het jegens hem getroffen bevel om het grondgebied te verlaten. Indien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoeker en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

3.6. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing niet berust op een adequate en rigoureuze analyse van de elementen van de zaak, dat zij niet uitgenodigd werd haar standpunt kenbaar te maken, dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de volgende elementen die zij had kunnen naar voren brengen indien zij gehoord was geweest:

- het feit dat zij als minderjarige op het grondgebied is aangekomen;
- het feit dat zij sinds meer dan 10 jaar op het grondgebied verblijft;
- het feit dat haar moeder en zus, met wie zij naar België is gekomen en bij wie zij tijdens het merendeel van haar verblijf gewoond heeft, gemachtigd zijn tot verblijf in het Rijk;
- het feit dat zij geen banden noch een uitvalsbasis heeft in Angola;
- het feit dat zij Angola maar weinig kent en er niet zou kunnen verblijven;
- het feit dat zij verblijft met en een gezin vormt met haar verloofde, dat de verwerende partij hier geen oog voor heeft gehad, dat zij niet in rekening neemt dat zij samenwonen en een gezin vormen, wat nochtans een essentieel element is in de beoordeling van het gezinsleven;
- het feit dat het extreem moeilijk is om de procedure tot huwelijk verder te zetten indien zij het land verlaat, dat de onderzoeken niet correct kunnen uitgevoerd worden daar huisbezoeken onmogelijk gemaakt worden, alsook buurtonderzoeken, en het onmogelijk is om te antwoorden op oproepen van de gemeente en de politie, dat bovendien, de sanitaire situatie tussenkomsten en onderzoeken uitgevoerd door de consulaire vertegenwoordiging in Angola onmogelijk maken waaronder hun huwelijksproject zwaar te leiden zal hebben;
- het feit dat het disproportioneel is om van haar te eisen dat zij het grondgebied verlaat terwijl een huwelijksprocedure aan de gang is en dit huwelijk voor haar het recht op verblijf opent.

Zij meent dat dit elementen zijn waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing en die een invloed konden hebben op het nemen van deze beslissing.

3.7. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij verwijst naar elementen van het gezins- en het privéleven in België.

Het gezins- en privéleven wordt onder meer beschermd door artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven of het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven of een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

3.8. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

Omtrent haar gezinsleven met haar partner betoogt de verzoekende partij dat zij verblijft met en een gezin vormt met haar verloofde, dat de verwerende partij hier geen oog voor heeft gehad, dat zij niet in rekening neemt dat zij samenwonen en een gezin vormen, wat nochtans een essentieel element is in de beoordeling van het gezinsleven, dat het extreem moeilijk is om de procedure tot huwelijk verder te zetten indien zij het land verlaat, dat de onderzoeken niet correct kunnen uitgevoerd worden daar huisbezoeken onmogelijk gemaakt worden, alsook buurtonderzoeken, en het onmogelijk is om te antwoorden op oproepen van de gemeente en de politie, dat bovendien, de sanitaire situatie tussenkomsten en onderzoeken uitgevoerd door de consulaire vertegenwoordiging in Angola onmogelijk maken waaronder hun huwelijksproject zwaar te leiden zal hebben, dat het disproportioneel is om van

haar te eisen dat zij het grondgebied verlaat terwijl een huwelijksprocedure aan de gang is en dit huwelijk voor haar het recht op verblijf opent.

Betreffende het gezinsleven met haar familieleden stelt de verzoekende partij dat haar moeder en zus, met wie zij naar België is gekomen en bij wie zij tijdens het merendeel van haar verblijf gewoond heeft, gemachtigd zijn tot verblijf in het Rijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij het gezinsleven met de familie en de partner in overweging heeft genomen doch geoordeeld heeft dat de samenwoning met de partner en de huwelijksaangifte alsook de aanwezigheid van familieleden in België haar niet automatisch recht op verblijf geven. De verzoekende partij maakt, zoals ook blijkt uit wat volgt, geenszins aannemelijk dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

3.8.1. Het gezinsleven met de vermeende partner

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, dat de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het betoog omtrent haar relatie slechts onderbouwt met het wijzen op het feit dat zij samenwonen en dat zij een huwelijksaangifte hebben ingediend en de verklaring dat zij geen gezin vormen. Door louter te verklaren dat zij een gezin vormen, toont de verzoekende partij geenszins aan dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven.

Uit de loutere samenwoning met haar vermeende partner blijkt voorts niet dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen hen. Ook uit het louter doen van een huwelijksaangifte kunnen dergelijke banden tussen partners niet worden afgeleid. De intentie tot huwen leidt er niet toe dat aangetoond is dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hierbij dient te worden opgemerkt dat op het ogenblik van de bestreden beslissing de verzoekende partij en haar partner nog niet gehuwd zijn en dat een onderzoek lopende was. Uit het administratief dossier blijken, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, ook geen andere elementen of stukken die wijzen op het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen haar en haar partner. Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

Nu de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk maakt met haar partner, diende en dient bijgevolg geen belangenafweging gemaakt te worden tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

3.8.2. Het gezinsleven met de familieleden

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van

artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het EHRM oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De relatie tussen de verzoekende partij en haar moeder en zus moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar familieleden, opdat deze band als gezins- of familieleden onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij betoogt dat haar moeder en zus, met wie zij naar België is gekomen op minderjarig leeftijd en bij wie zij tijdens het merendeel van haar verblijf gewoond heeft, gemachtigd zijn tot verblijf in het Rijk maar toont daarmee ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid aan. Zij legt ter gelegenheid van haar verzoekschrift geen stavingstukken voor. Evenmin blijkt het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid uit het administratief dossier. De verzoekende partij, die zich weliswaar beroept op een gezins- of familieleden, blijft dan ook volledig in gebreke (alsnog) een beschermingswaardig gezins- of familieleden met haar moeder en zus in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Nu de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezinsleden aannemelijk maakt met haar familieleden, diende en dient bijgevolg geen belangenafweging gemaakt te worden tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleden in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

3.9. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de verwerende partij wel degelijk een belangenafweging heeft doorgevoerd doch geoordeeld dat het feit dat de verzoekende partij gescheiden wordt van haar partner en haar familie van tijdelijke duur is, namelijk de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen, dat een terugkeer naar het land van herkomst om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleden, dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. Opnieuw maakt de verzoekende partij, zoals ook blijkt uit wat volgt, geenszins aannemelijk dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissing heeft bijgevolg slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied tot gevolg, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing, met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Wat de intentie om te huwen betreft, wijst de Raad erop dat deze intentie de verzoekende partij niet automatisch een recht op verblijf geeft. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleden van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). De samenwoning met haar partner geeft de verzoekende partij evenmin automatisch recht op verblijf en een tijdelijke terugkeer staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het gezinsleden. De verzoekende partij wist of diende te weten dat haar gezinsleden in België met haar partner vanaf het begin precair was gelet op haar illegale verblijfsstatus in België. Ook hier kan er nogmaals op gewezen worden dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont in dit verband minstens niet aan dat zij, bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst, geen contact met haar partner en haar familieleden kan onderhouden via de moderne communicatiekanalen, noch dat haar partner en/of haar familieleden niet in de mogelijkheid zouden zijn haar te vergezellen naar of te bezoeken in het land van herkomst.

Daar waar de verzoekende partij aanhaalt dat het extreem moeilijk is om de procedure tot huwelijk verder te zetten indien zij het land verlaat, dat de onderzoeken niet correct kunnen uitgevoerd worden daar huisbezoeken onmogelijk gemaakt worden, alsook buurtonderzoeken, en het onmogelijk is om te antwoorden op oproepen van de gemeente en de politie, verduidelijkt zij vooreerst niet dat en om welke reden er sprake is of zou zijn van huisbezoeken, buurtonderzoeken en oproepen van de gemeente en de politie en toont zij voorts niet aan dat een onderzoek in het kader van de procedure tot huwelijk niet mogelijk zou zijn, eventueel via de Belgische vertegenwoordiging, terwijl zij in Angola verblijft. Waar zij stelt dat de sanitaire situatie tussenkomsten en onderzoeken uitgevoerd door de consulaire vertegenwoordiging in Angola onmogelijk maken, beperkt zij zich tot een loutere ongestaafde bewering. Zij toont dan ook niet aan dat hun huwelijksproject zwaar te leiden zal hebben door gevolg te geven aan de bestreden beslissing.

Gelet op voorgaande vaststellingen toont de verzoekende partij dan ook geenszins aan dat het disproportioneel is om van haar te eisen dat zij het grondgebied verlaat terwijl een huwelijksprocedure aan de gang is en dit huwelijk voor haar het recht op verblijf opent.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat het voor haar partner en/of haar familieleden onmogelijk zou zijn haar naar haar land van herkomst of gewoonlijk verblijf te vergezellen en aldaar hun leven, samen met de verzoekende partij, opnieuw op te bouwen of verder te zetten. De loutere wens om in België hun gezinsleven verder te zetten doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM immers niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. In dit verband merkt de Raad ook nog op dat het een kenmerk is van een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners in een land moet gaan leven waarin hij niet is opgegroeid en/of mindere banden heeft dan de andere partner en/of mindere banden heeft in vergelijking met het land van verblijf of nationaliteit. De verzoekende partij voert geen concrete hinderpalen aan om het voorgehouden gezinsleven elders te voeren, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM in dit verband evenmin blijkt.

3.10. Wat haar privéleven betreft, stelt de verzoekende partij dat zij als minderjarige op het grondgebied is aangekomen, dat zij sinds meer dan 10 jaar op het grondgebied verblijft, dat zij geen banden noch een uitvalsbasis heeft in Angola, dat zij Angola maar weinig kent en er niet zou kunnen verblijven.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties tijdens haar verblijf in België van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. Zij beperkt haar betoog tot de stelling dat zij als minderjarige in België is aangekomen en meer dan tien jaar op het grondgebied verblijft. Met een dergelijk betoog toont de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig privéleven aan. Zij toont immers geenszins *in concreto* een integratie aan van

een dusdanige intensiteit dat ze een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

Daar de verzoekende partij geenszins het voorhanden zijn van een beschermingswaardig privéleven aantoonst, diende en dient *in casu* evenmin over te worden gaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven – toont met het enkel verwijzen naar het feit dat zij als minderjarige in België is aangekomen en meer dan tien jaar op het grondgebied verblijft, geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Bovendien kan er nog op worden gewezen dat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst. Zij beperkt zich in die zin tot de loutere beweringen dat zij geen banden noch een uitvalsbasis heeft in Angola, dat zij Angola maar weinig kent en er niet zou kunnen verblijven.

3.11. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

3.12. Volgens artikel 52, 3 van het Handvest moet aan artikel 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte gegeven worden als aan artikel 8 van het EVRM. De voornoemde bepaling stelt immers: *“Voor zover dit handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Unie een ruimere bescherming biedt.”* Nu een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond, blijkt evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest.

3.13. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij

van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

Wat het gezins- en familieleven van de verzoekende partij betreft, blijkt uit voorgaande dat dit door de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk in overweging werd genomen en dat de verzoekende partij er niet in slaagt de desbetreffende motieven te ontkrachten of te weerleggen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij minderjarige kinderen in België heeft, noch dat er in haar hoofde sprake is van gezondheidsproblemen, zodat met het hoger belang van het kind en haar gezondheidstoestand *in casu* geen rekening diende te worden gehouden, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.14. Gelet op voormelde vaststellingen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de door haar in het verzoekschrift aangehaalde elementen van aard zijn dat ze een invloed hebben op het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten en toont zij niet aan dat, had zij gehoord geweest over voornoemde elementen, de besluitvorming *in casu* een andere afloop had kunnen hebben of de motivering van de bestreden beslissing verschillend zou zijn geweest. De verzoekende partij haalt ter gelegenheid van haar verzoekschrift geen andere elementen aan waarover zij gehoord had willen worden.

Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan *in casu* dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht blijkt niet.

3.15. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Een manifeste appreciatiefout blijkt evenmin.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.16. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER